

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 918/2016
20.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 649/16 од 22.07.2016. године, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године, Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 649/16 од 22.07.2016. године и утврђује да је правноснажним решењем Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године повређен закон у корист окривљеног М.В. – одредба члана 105. тачка 6. КЗ и одредаба члана 107. тачка 6. КЗ.

II УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 649/16 од 22.07.2016. године као основан, **УКИДАЈУ СЕ** правноснажна решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године, обустављен је поступак извршења казне затвора према осуђеном М.В., због кривичног дела из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ, продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 2. и става 1. КЗ по пресуди Окружног суда у Краљеву Кж 632/08 од

26.02.2009. године, којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, услед наступања апсолутне застарелости.

Решењем Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године, одбијен је захтев бранилаца осуђеног М.В., адвоката И.Ч. и Д.Р., којим је тражено да се утврди да се јединствена казна затвора у трајању од девет година и 11 месеци по пресуди Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године не може извршити у делу који износи једну годину и шест месеци, као неоснован.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године, одбијене су као неосноване заједничка жалба браниоца осуђеног М.В. и "посебна" жалба адвоката И.Ч. изјављене против решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац Ктз 649/16 од 22.07.2016. године због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 105. тачка 6. и члана 107. тачка 6. КЗ у односу на решење Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године и због повреде одредбе члана 4. став 2. ЗКП у односу на решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године, са предлогом да Врховни касациони суд као основан усвоји поднети захтев за заштиту законитости и утврди да је правноснажним решењем Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године повређен закон у корист осуђеног М.В., из чланова 105. тачка 6. и 107. тачка 6. КЗ а да због учињене повреде закона из члана 4. став 2. ЗКП на штету осуђеног М.В. укине правноснажна решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио браниоцу осуђеног М.В., адвокату И.Ч., Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 649/16 од 22.07.2016. године је основан.

Из списка предмета се утврђује да је правноснажном пресудом Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године усвојен захтев браниоца осуђеног М.В., адвоката И.Ч. па су на основу одредбе члана 553. тачка 1) ЗКП у вези чланова 556. став 1. тачка 1) и 552. тачка 1) ЗКП преиначене у погледу одлуке о казни:

Правноснажна пресуда Основног суда у Чачку Кв 413/11 од 07.10.2011. године којом су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Основног суда у Чачку Кв 336/11 од 16.08.2011. године и Окружног суда у Чачку К 104/07 од 19.06.2008. године, тако што је окривљени М.В. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година и десет месеци у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора у трајању од пет година и два месеца, по пресуди Општинског суда у Горњем Милановцу Кв 68/06 од 07.12.2016. године, коју казну није издржао и

Правноснажна пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 891/13 од 24.12.2013. године којом је окривљени М.В. оглашен кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца коју није издржао

тако што је суд узимајући раније изречене казне као утврђене применом одредбе члана 62. став 1. у вези члана 60. став 2. тачка 2. КЗ М.В. осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет година и 11 месеци у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора у трајању од пет година и два месеца, по пресуди Општинског суда у Горњем Милановцу Кв 68/06 од 07.12.2016. године.

Даље, из списка предмета се утврђује да је окривљени М.В. пресудом Општинског суда у Краљеву К 353/04 од 30.05.2008. године која је преиначена пресудом Окружног суда у Краљеву Кж 632/08 од 26.02.2009. године због кривичних дела из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС, продуженог кривичног дела из члана 359. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ и кривичног дела из члана 357. став 3. у вези става 2. и става 1. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Такође, из списка предмета се утврђује да је ова пресуда више пута преиначавана у поступку неправог понављања кривичног поступка и то: пресудом Општинског суда у Горњем Милановцу Кв 107/09 од 11.12.2009. године, пресудом Основног суда у Чачку Кв 366/11 од 16.08.2011. године, Основног суда у Чачку Кв 413/11 од 07.10.2011. године и правноснажном пресудом Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године којом је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година и 11 месеци, а како је то већ напред наведено.

Одредбом члана 105. тачка 6. КЗ прописано је да ако у овом законику није друкчије одређено, изречена казна не може се извршити кад протекне три године од осуде на казну затвора преко једне године.

Одредбом члана 107. став 1. КЗ прописано је, између осталог, да застарелост извршења казне почиње од дана кад је пресуда којом је казна изречена постала правноснажна, док је ставом 6. наведеног члана прописано да застарелост извршења казне настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост извршења казне.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1. ЗКП којом је регулисан поступак за изрицање јединствене казне прописано је да се овај поступак покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца ако је против истог осуђеног у две или више пресуда изречено више казни, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају, док је одредбом члана 556. став 1. тачка 1. ЗКП прописано да ће суд пресудом којом усваја захтев за изрицање јединствене казне преиначити раније пресуде у погледу одлуке о казни и изрећи јединствену казну (члан 552. тачка 1) ЗКП).

По налажењу Врховног касационог суда, а сходно садржини напред цитираних законских одредби, уколико је суд донео пресуду којом је у поступку за изрицање јединствене казне узео као утврђене појединачне казне из преиначених пресуда и окривљеног осудио на јединствену казну за кривична дела у стицају правноснажне пресуде којом су изречене појединачне казне које су узете као утврђене приликом одмеравања јединствене казне за кривична дела у стицају у поступку изрицања јединствене казне су изгубиле самосталну правну егзистенцију, коју од дана правноснажности доношења пресуде у поступку за изрицање јединствене казне има искључиво та пресуда којом је изречена јединствена казна.

С тим у вези, јединствена казна за кривична дела у стицају представља основ за утврђивање рока застарелости и следствено томе застаревање извршења јединствене казне почиње да тече од дана када пресуда којом је изречена јединствена казна постане правноснажна, што значи од дана када се пресуда више не може побијати жалбом или када жалба није дозвољена, а не од дана доношења пресуда из којих су појединачне казне узете као утврђене приликом одмеравања јединствене казне и са протеком рока застарелости извршења казне у погледу свих кривичних дела у стицају применом одредби о изрицању јединствене казне, сматра се да је наступила застарелост извршења казне у погледу свих кривичних дела у стицају.

Како је Основни суд у Краљеву побијаним решењем К 251/10 од 12.06.2015. године, утврдио да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора у трајању од једне године и шест месеци на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом Окружног суда у Краљеву Кж 632/08 од 26.02.2009. године и обуставио поступак извршења ове казне, а која пресуда је у поступку за изрицање јединствене казне преиначена правноснажном пресудом Кв 172/14 од 10.03.2014. године којом је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година и 11 месеци и самим тим је следствено изнетом изгубила самосталну правну егзистенцију, коју у тренутку доношења побијаног решења има искључиво правноснажна пресуда Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године, то је, следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда нижестепени суд побијаним решењем повредио одредбе чланова 105. тачка 6. и 107. тачка 6. КЗ у корист окривљеног М.В., на шта се основано захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује.

Стога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 649/16 од 22.07.2016. године и ограничио се само на то да утврди да је правноснажним решењем Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године, повређен закон и то одредба члана 105. тачка 6. КЗ и одредба члана 107. тачка 6. КЗ у корист окривљеног М.В., не дирајући у правноснажност побијаног решења.

Осим тога, по оцени Врховног касационог суда, основано се захтевом Републичког јавног тужиоца указује да је Основни суд у Чачку решењем Кв 496/15 од 17.11.2015. године којим је као неоснован одбио захтев браниоца осуђеног М.В. да се утврди да се јединствена казна затвора у трајању од девет година и 11 месеци по пресуди Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године не може извршити у делу који износи једну годину и шест месеци, као и Апелациони суд у Крагујевцу који је решењем Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године одбио као неосноване заједничку жалбу браниоца осуђеног М.В. и "посебну" жалбу адвоката И.Ч. изјављену против решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године повредио закон на штету окривљеног М.В. из члана 4. став 2. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 4. став 2. ЗКП прописано је да правноснажна судска одлука не може бити измењена на штету окривљеног.

У датој процесној ситуацији када је Основни суд у Краљеву решењем К 251/10 од 12.06.2015. године обуставио поступак извршења казне затвора у трајању од једне године и шест месеци на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом Окружног суда у Краљеву Кж 632/08 од 26.02.2009. године због наступања апсолутне застарелости извршења казне, иако је на тај начин повредио одредбе чланова 105. тачка 6. и 107. тачка 6. КЗ, како је то већ наведено, то су, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови доносећи побијана решења и то: Основни суд у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године којим је као неоснован одбио захтев браниоца осуђеног М.В. којим је тражио да се утврди да се јединствена казна затвора у трајању од девет година и 11 месеци по пресуди Основног суда у Чачку Кв 172/14 од 10.03.2014. године не може извршити у делу који износи једну годину и шест месеци, као и Апелациони суд у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године одбио као неосноване заједничку жалбу браниоца осуђеног М.В. и "посебну" жалбу изјављену против решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године изменили правноснажно решење Основног суда у Краљеву К 251/10 од 12.06.2015. године, на штету окривљеног на који начин су поступили супротно одредби члана 4. став 2. ЗКП, на шта се основано захтевом Републичког јавног тужиоца указује.

Стога је Врховни касациони суд и у овом делу као основан усвојио захтев Републичког јавног тужиоца, укинуо решења Основног суда у Чачку Кв 496/15 од 17.11.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1242/15 од 17.12.2015. године и предмет вратио првостепеном суду који ће у поновном поступку, приликом одлучивања имати у виду примедбе изнете у овој пресуди.

Руковођен изнетим разлoзимa, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 493. ЗКП и 492. став 1. тачка 1) ЗКП, одлучио као у изреци под тачком I и II ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.